

บทนำ

"ถึงแล้ว ที่นี่ก็คือคฤหาสน์ของใต้เท้าซี" ชายหนุ่มหน้าตาหมัดจืดจ๋ม เด็กหญิงอายุราวสิบสองสิบสามปีลงจากรถม้า

เด็กหญิงตัวน้อยซ่อนดวงตาสว่างเป็นประกายขึ้นมองชายหนุ่ม ใบหน้า เล็ก ๆ งดงามฉายแววอภิลักษณ์

"พี่จู้ ขอขอบคุณที่ส่งข้ามาที่คฤหาสน์ท่านอา"

"ไม่ต้องเกรงใจ เจ้ารีบเข้าไปเถิด" ชายหนุ่มลูบหัวของนาง ใบหน้า ปราบกรวยยิ้มสดใส เห็นเด็กหญิงดึงแขนเสื้อของตนเองเอาไว้จึงถามอย่าง อ่อนโยนว่า "มีอะไรหรือ"

ใบหน้าเล็ก ๆ นั้นฉายแววขวยเงินป็นยินดีก่อนจะพุดด้วยเสียงใส กังวานว่า "พี่จู้ พี่ช่วยข้าเป็นอย่างมากในครั้งนี้ โตขึ้นข้าจะแต่งงานเป็น ภรรยาพี่เพื่อตอบแทนพี่" หากไม่ได้พี่จู้ช่วยนางเอาไว้ได้ทัน ระหว่างทางที่ เดินทางมาพึ่งพาท่านอา ก็คงจะถูกคนเลวจับไปขายที่หอฉนิกาแล้ว

แก๊งเจ้าเหวี่ยง

ได้ยินดังนั้นชายหนุ่มก็หัวเราะออกมาแล้วบีบจมูกของนางเบาๆ "ที่เจ้าหนูน้อยคิดจะใช้กายสาบานแต่งงานกับข้าหรือ เสียตายที่พี่จู้มีภรรยาแล้ว ไม่มีวาสนาจะได้แต่งงานกับเจ้า"

"พี่มีภรรยาแล้ว?" ด้วยใจนั้นต้องการแต่งงานกับเขา เมื่อได้ฟังว่าเขามีภรรยาแล้วจึงผิดหวังจนเกือบจะร้องไห้ออกมา ขอบตาแดงก่ำ น้ำตาลคลอเบ้า

"โอ้ๆ อย่าร้องๆ" เพื่อปลอบให้นางหายเศร้า ชายหนุ่มจึงรีบพูดขึ้นว่า "เอาเช่นนี้ก็แล้วกัน หากวันหน้าภรรยาของข้าหนีตามคนอื่นไป ข้าจะแต่งงานกับเจ้า ดีหรือไม่"

เด็กหญิงฟังออกว่าเขาพูดเพื่อปลอบนางจึงเบ้าปาก "พี่จู้ถึงเพียงนี้ ภรรยาของพี่จะหนีตามคนอื่นไปได้อย่างไร"

"ฮ่าๆๆ" คำพูดของนางทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดังอย่างยินดี "เจ้าหนูน้อยสายตาแหลมคมดีมาก รู้ด้วยว่าข้าเป็นคนดี"

เขาหัวเราะสักครู่แล้วโค้งตัวลงประสานสายตากับเด็กหญิง หุบยิ้มแล้วพูดอย่างจริงจังว่า "หนูน้อย เจ้ายังเด็ก ต่อไปเมื่อเจ้าเติบโตขึ้น เจ้าจะได้เจอคนที่ดีมากกว่านี้ ถึงตอนนั้นเจ้าก็คงจำพี่จู้ไม่ได้แล้ว"

"ข้าไม่มีทางลืมพี่จู้แน่นอน!" เด็กหญิงทำทางจริงจังมาก "พี่จู้จะลืมข้าหรือไม่"

"พี่จู้ก็ไม่มีทางลืมเจ้าแน่นอน"

"เช่นนั้นพวกเราเกี่ยวก้อยสัญญากัน" นางยื่นนิ้วออกมา

"ตกลง พี่จู้เกี่ยวก้อยสัญญากับเจ้า หากว่าลืมเจ้า พี่จู้ก็เป็นหนูน้อย" เขายื่นนิ้วมาเกี่ยวนิ้วของนาง อีกมือหนึ่งขีดจุมูก แสดงลักษณะใบหน้า

เซิ่งหนี

ของหนู

เด็กหญิงหัวเราะออกมาด้วยความขัน หลังจากนั้นห้าปี นางยังคงจำคำ
สัญญาที่ทำร่วมกับเขาในตอนนั้นได้อย่างแม่นยำ

7

ราชวงศ์รือเย่า ปีเซิ่งเต๋อที่ห้า ขึ้นสืบสามค้ำ เดือนเจ็ด
คฤหาสน์อัครเสนาบดีซี

"ท่านพ่อ ลูกไม่แต่ง ลูกไม่แต่งกับเจ้าคนปัญญาอ่อนนั่นเด็ดขาด!
หากจะให้ลูกแต่งงานกับเขาจริงๆ ให้ลูกตายเสียดีกว่า!" ซีเหอเสวี่ย
กระต๊อบเท้าด้วยความโมโห คัดค้านการแต่งงานครั้งนี้ด้วยท่าทีขึงขัง

ได้ยินบุตรสาวพูดจาหยาบค้าย ซีเลียงไหวจึงตำหนิบุตรสาวหน้าเคียด
"เหอเสวี่ย อย่าเสียมารยาท ชู่อ่องมีฐานะสูงศักดิ์ ถึงแม้จะกลายเป็น
คนปัญญาอ่อนก็ยังคงเป็นถึงท่านอ่อง"

ซีสูหยินที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบเข้ามาแตะมือบุตรสาวเพื่อลอบให้คลาย
ความโกรธ แล้วจึงมองไปยังสามี เจรจาด้วยเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านพี่ แม้ว่า
ชู่อ่องจะมีฐานะสูงศักดิ์ แต่ตอนนี้กลายเป็นคนปัญญาอ่อนแล้ว จะทำให้
เหอเสวี่ยของพวกเรามีความสุขได้อย่างไร แต่งานกับเขาเท่ากับทำลายชีวิต

ของนางไม่ใช่หรือ ท่านลองคิดหาหนทางเถิด"

"ข้าจะมีหนทางอันใด นี่เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท ราชโองการ มีอาจขั้วขึ้น"

ซีเลี้ยงไหว่นึกถึงวันนี้ตอนที่จักรพรรดิทรงบอกถึงเหตุผลในการให้ บุตรสาวของตนแต่งงานกับชู่อ๋องก็ถึงกับถอนหายใจ

'เสด็จอาชาดภรรยาหลายปี บัดนี้ยังประสบเคราะห์กรรมกลายเป็น คนปัญญาอ่อนเหมือนกับเด็กทารก เราตัดสินใจจะหาพระชายามาคอย ปรนนิบัติท่านสักคน ท่านอัครเสนาบดีซี ได้ยืนยันว่าบุตรสาวของท่านเฉลียวฉลาด รูปร่างงดงาม เราขอเป็นคนออกหน้าเลือกนางมาแต่งงานกับเสด็จอา ท่านจงเลือกวันจัดงานมงคลนี้เถิด'

'ฝ่าบาท บุตรสาวของกระหม่อมดื้อดึงเอาแต่ใจมาแต่เด็ก เกรงว่าจะ ไม่สามารถปรนนิบัติท่านอ๋องได้ หน้าข้าจะก่อเรื่องให้แก่ท่านอ๋องอีก'

เขาร้อนใจคิดบอกปิดการแต่งงานครั้งนี้ ไม่คิดว่าจักรพรรดิจะ ตรัสว่า 'ไม่เป็นไร นางอยู่ที่คฤหาสน์ท่านคือรันเพียงใด เมื่อเข้าไปอยู่ใน ตำแหน่งอ๋องก็ให้ทำตามใจนาง เราจะไม่ถึงโทษโกรธนาง'

ก่อนออกจากตำหนักประกายแสง คำพูดประโยคสุดท้ายของ จักรพรรดิทำให้เขาเข้าใจแจ่มแจ้งในทันทีว่าเหตุใดจักรพรรดิจึงทรงบัญชา ให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับชู่อ๋อง

'ท่านอัครเสนาบดีซี หลังจากบุตรสาวของท่านแต่งงานไปแล้ว ให้นาง แสดงความดีอ๋ันเอาแต่ใจออกมาอย่างเต็มที่ ไม่แน่ว่าพอเสด็จอาได้รับการ กระตุ้นเช่นนี้อาจจะทำให้หายเป็นปกติได้'

จักรพรรดิทรงสงสัยว่าชู่อ๋องแก๊งปัญญาอ่อน จึงต้องการให้

เหอเสวี่แต่งเข้าตำหนักอ่องเพื่อสืบหาความจริง

เรื่องที่จักรพรรดิทรงใช้การแต่งงานมาทดสอบชู้ชองนี้เป็นความลับ เขาไม่กล้าให้ภรรยาและบุตรสาวล่วงรู้ ตอนนี้จักรพรรดิทรงโหดเหี้ยม ชีระแวง สังกหารขุนนางในราชสำนักเป็นว่าเล่น หากเรื่องนี้แพร่งพราย ออกไปอาจจะนำภัยมาถึงชีวิต จึงไม่อาจไม่ระวังได้

"ท่านพ่อ ลูกไม่แต่ง ลูกไม่แต่งกับชู้ชองเด็ดขาด หากท่านบังคับ ให้ลูกแต่งงานจริงๆ ลูกจะตายให้ท่านดู!" ซีเหอเสวี่โมโหจนกวาดกาน้ำชา และแก้วน้ำชาบนโต๊ะตกลงพื้นแตกจนหมด

ซีเลียงไหวกำลังจะเอ่ยปากเกลี้ยกล่อมบุตรสาว ทันใดนั้นก็มีความเสียใจ กังวานดังมาจากปากประตู

"ข้าแต่งเองท่านอา น้องเหอเสวี่ไม่ยอมแต่ง ข้าจะแต่งแทนนางเอง" ซีเหอเยวี่เดินเข้ามาในห้อง

ได้ยินดังนั้นใบหน้าโกรธเกรี้ยวของซีเหอเสวี่ก็เปลี่ยนเป็นยิ้มแยม ในทันใด "ท่านพ่อ ได้ยินหรือไม่ เหอเยวี่บอกว่านางยินดีแต่งงาน เช่นนั้นก็ให้นางแต่งเถิด"

"เหลวไหล ฝ่าบาททรงพระราชทานงานสมรสให้เจ้าไม่ใช่เหอเยวี่ จะให้นางแต่งแทนได้อย่างไร!" ซีเลียงไหวพูด

"ท่านอา พวกเราล้วนเป็นบุตรสาวของตระกูลซี ฝ่าบาทเพียงต้องการหาใครสักคนแต่งเข้าตำหนักอ่องไปปรนนิบัติชู้ชอง คิดว่าคงไม่ถือสาว่าจะเป็นการเข้าหรือน้องเหอเสวี่ที่แต่งเข้าไป" ซีเหอเยวี่ลองพูดเกลี้ยกล่อมท่านอา

"นั่นสิๆ ท่านพ่อ ท่านให้เหอเยวี่แต่งไปเถิด" เห็นซีเหอเยวี่

ยอมแต่งงานแทน ซี้เหอเสวี่ซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยลงรอยกับนางกลับ
พูดสนับสนุน

"ท่านพี่ เหอเยวี่รู้กาลเทศะมากกว่าเหอเสวี่ ให้นางแต่งงานเข้าไป
เหมาะสมกว่ามาก" เพื่อบุตรสาวของตนเอง ซี้ฮุ่ยยี่จึงพูดสำคัญ

ซี้เลียงไหว่ยากจะเอ่ยปากพูดอะไรได้ ที่จักรพรรดิทรงเล็งเห็นก็คือ
ความดีอันเอาแต่ใจของบุตรสาวตน อยากให้นางแต่งงานไปเพื่อก่อเรื่องใหญ่
ไม่ได้ต้องการเลือกคนที่เฉลียวฉลาดรู้กาลเทศะเลยแม้แต่น้อย

ก่อนที่ซู่อ๋องจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนนั้นเป็นผู้มีความยุติธรรม
มีความสัมพันธ์อันดีกับขุนนางใหญ่จำนวนไม่น้อยในราชสำนัก เป็นที่เคารพ
ยกย่อง ในตอนที่องค์ชายทั้งหลายแย่งชิงราชบัลลังก์ เขาเป็นผู้ตั้งตัว
ขุนนางใหญ่จำนวนไม่น้อยซึ่งในขณะนั้นหันเหไปทางองค์ชายองค์อื่น ๆ
ให้กลับมาสนับสนุนจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ทำให้อำนาจในราชสำนักของ
องค์จักรพรรดิเข้มแข็งขึ้น เป็นหนึ่งในสามขุนนางที่มีความชอบในการ
ช่วยเหลือให้จักรพรรดิได้ขึ้นครองราชบัลลังก์

เมื่อเปรียบเทียบกับจักรพรรดิที่นับวันจะยิ่งโหดเหี้ยมขี้ระแวง ใน
ช่วงหลายปีมานี้ซู่อ๋องปกครองเขตพื้นที่ของตนเองได้อย่างหมดจด เป็น
แหล่งรวมการค้าขาย เจริญคึกคักและมีความสุข ทำให้ชื่อเสียงของ
เขาโด่งดังมากขึ้นกว่าเดิม และทำให้จักรพรรดินับวันจะทรงระแวงในตัวเขา
เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

เขารู้ดีว่าจักรพรรดิทรงคิดกำจัดซู่อ๋อง หากว่าลางมือจริง ๆ บุตรสาว
ของเขาต้องลำบากแน่แท้ หากไม่ใช่เพราะพระบัญชา เขาจะยอมให้บุตรสาว
แต่งงานกับท่านอ๋องได้อย่างไร

ซีเหอเยวี่ไม่รู้ถึงความกังวลในใจของท่านอา นางดึงแขนเสื้อของเขา แล้วพูดอ้อนวอน "ท่านอา ท่านตกลงให้ข้าแต่งงานแทนเถิด"

"เหอเยวี่ เหตุใดเจ้าจึงอยากแต่งงานกับชู้ถ้องแทนเหอเสวี่" ซีเลียงไหวถามอย่างสงสัย

"ข้อหนึ่งเป็นเพราะท่านอาดูแลเหอเยวี่มาหลายปี เหอเยวี่ไม่มีโอกาสได้ตอบแทน ในเมื่อน้องเหอเสวี่ไม่ยอมแต่งงาน ข้าก็ยินดีที่จะแก้ปัญหานี้แทนนาง ข้อสองเป็นเพราะชู้ถ้องเคยมีบุญคุณกับข้า ข้าอยากตอบแทนเขา" ในตอนนั้นหลังจากที่เขาจากไป นางจึงได้รู้ว่าเขาก็คือชู้ถ้อง จูชีวเออร์

ได้ฟังคำนาง ซีเลียงไหวก็นึกถึงตอนที่หลานสาวจะมาหาได้ถูกปล้นระหว่างทาง และเป็นชู้ถ้องที่ยื่นมือเข้ามาช่วย เขาถอนหายใจ "เจ้ามีใจต้องการตอบแทนบุญคุณนั้นเป็นสิ่งที่ดีมาก แต่ฝ่าบาททรงบัญชาให้เหอเสวี่เป็นคนแต่งงาน อาเองก็ตัดสินใจเองไม่ได้"

ซีเหอเยวี่คิดได้วิธีหนึ่ง "เช่นนั้นท่านอาพาข้าเข้าวังไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท ข้าจะขอร้องฝ่าบาทให้ทรงอนุญาตให้ข้าแต่งงานแทนน้องเหอเสวี่ด้วยตัวเอง"

ราชวงศ์รื่อเย่า ปีเซิ่งเตอที่ห้า ขึ้นหกค่ำ เดือนแปด

ตำหนักชู้ถ้อง

รอบๆ ตำหนักที่ปักปลุกต้นกุ้ย* ไว้ทั่ว ตอนนี้เป็นช่วงเวลาที่ยอดกุ้ยเบ่งบาน ความหอมของดอกไม้ส่งกลิ่นอวลเข้ามาภายในห้องนอน

* ต้นกุ้ย หรือต้นดอกหอมมีกลิ่นที่คนไทยรู้จัก เป็นไม้หอมซึ่งคนจีนนิยมนำมาตากหรืออบแห้ง ซงเป็นชาหรือหมักเป็นเหล้า

ซีเหอเยวี่ในชุดเจ้าสาวสีแดงนั่งนิ่งอยู่บนเตียง บนศีรษะคลุมด้วย
ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวสีแดง

ที่ยืนอยู่ด้านข้างคือจีเออร์ สาวใช้ที่ติดตามมาด้วย นางมีใบหน้ากลม
อิมเอิบ รูปร่างค่อนข้างอ้วนเตี้ย กำลังเบิกตามองดูไปรอบ ๆ

จากประตูหน้าต่างจนถึงโต๊ะเก้าอี้ โต๊ะน้ำชา ตู้และเตียง ไม่มีสิ่งใด
เลยที่ไม่มีความประณีต ทุกอย่างสวยงามสดงดงาม แม้แต่หมอนคู่ ผ้าห่มมวงคล
และม่านเตียงล้วนถักทอมาจากเส้นด้ายทองคำ ดูล้ำค่าและประณีต

"คุณหนู ที่นี้เทียบกับคฤหาสน์ของเราแล้วดูงดงามอลังการมากกว่า
เยอะเลย" จีเออร์พูดแสดงความคิดเห็นกับคุณหนูของตนเองด้วยเสียง
อันเบา

"แน่นอนอยู่แล้ว ที่นี้คือตำหนักอ่อนนะ" ซีเหอเยวี่ที่สวมชุดเจ้าสาว
เต็มยศซึ่งหนักอึ้งนั้นร้อนจนเกือบจะเป็นลม นางยกผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้น
ซับเหงื่อบนหน้าผาก อีกมือหนึ่งยกชายผ้าคลุมขึ้นแล้วส่งด้วยเสียงเบา ๆ
"จีเออร์ ชำร่อนมาก เจ้าไปหาพัดมาให้ข้าสักเล่ม"

"พัดหรือเจ้าคะ" จีเออร์รีบเงยหน้าขึ้นมองหากก็ไม่พบว่ามีพัด นางเห็น
ในห้องหอนีสาวใช้ยืนอยู่ข้าง ๆ สีคนจึงเดินไปหา ไม่นานก็นำพัดเล่มหนึ่ง
กลับมา

ซีเหอเยวี่รับพัดไป ยกมือขึ้นโบกพัดเบา ๆ ได้ผ้าคลุม ทำให้ผ้า
คลุมหน้าเจ้าสาวพลิ้วไหวเบา ๆ ตามแรงลม

ในความคิดปรากฏภาพวันที่ไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิในวังหลวง

นางคุกเข่าอยู่ในตำหนักประกายแสง ก้มหน้าลงไม่กล้ามองไปยัง
จักรพรรดิซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร

'ซีเหอเยวี่เยย เจยหน้าขึ้นมา' จู้หลงจิ้นเอ่ยขึ้น

'เพคะ' นางจึงค่อย ๆ เจยหน้าขึ้น เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นโฉมหน้าของ
โอรสแห่งฟ้า นางรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก สิบนิ้วจิกฝ่ามือแน่นเพื่อให้ตนเอง
ควบคุมสติเอาไว้

'ท่านอัครเสนาบดีซีบอว่าเจ้าอยากจะแต่งงานแทนญาติผู้น้อง
เจ้าทำเช่นนี้เพื่ออะไร'

'ทูลฝ่าบาท ด้วยญาติผู้น้องของหม่อมฉันมีนิสัยเอาแต่ใจและไม่เรียบร้อย
หม่อมฉันและอาหญิงเกรงว่าหากนางแต่งเข้าตำหนักชู้่อ่องแล้วจะไม่อาจ
ปรนนิบัติชู้่อ่องให้ดีได้'

'ท่านอัครเสนาบดีซี ท่านบอกเรื่องนั้นให้พวกนางรู้แล้วหรือ' สายตา
เย็นชาของจู้หลงจิ้นมองมาที่ซีเลียงไหว

ซีเลียงไหวที่ยืนอยู่ข้าง ๆ รีบโค้งตัวลงแล้วพูดว่า 'กราบทูลฝ่าบาท
ยังไม่ได้รับอนุญาตจากพระองค์ เรื่องนั้นกระหม่อมไม่เคยเอ่ยถึงเลยแม้แต่น้อย
ที่กระหม่อมบังอาจนำเหอเยวี่เข้าวังมาเข้าเฝ้าก็ด้วยเกรงว่าเหอเสวี่ย
บุตรสาวของกระหม่อมมีนิสัยโง่เงา จะทำให้ภารกิจที่พระองค์มอบหมาย
เสียหาย แต่เหอเยวี่นั้นมีความเฉลียวฉลาด มีความสามารถในการพินิจ
พิเคราะห์ กระหม่อมคิดว่าเรื่องนี้มอบให้เหอเยวี่ทำน่าจะเหมาะสมที่สุด'

จู้หลงจิ้นไม่ได้เชื่อคำพูดของซีเลียงไหวทั้งหมด เขามองมาที่ซีเหอเยวี่
'ซีเหอเยวี่ เราขอถามเจ้า เจ้ายินยอมแต่งงานแทนซีเหอเสวี่ยเองหรือว่ามี
ผู้อื่นบังคับให้เจ้าทำเช่นนี้' เขาระแวงว่าซีเลียงไหวไม่ยอมให้ลูกสาว
แต่งงานกับชู้่อ่อง ดังนั้นจึงให้นางมาเป็นตัวแทน

'กราบทูลฝ่าบาท เรื่องนี้หม่อมฉันยินยอมพร้อมใจเอง ไม่มีใครบังคับ

หม่อมฉัน' เกรงว่าจะทำให้ท่านอาเดือดร้อน นางจึงพูดต่อว่า 'เพราะชู้ต้อง
มีบุญคุณต่อหม่อมฉัน ดังนั้นจึงขอร้องท่านอาให้หม่อมฉันได้มีโอกาส
ตอบแทนบุญคุณ'

จู้หลงจิ้นเล็กคิ้ว 'ชู้ต้องมีบุญคุณต่อเจ้า เรื่องนี้เป็นมาอย่างไร'

นางจึงรีบกราบทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ

ได้ฟังเรื่องราวแล้วแววดาจู้หลงจิ้นก็ส่องประกายออกมา 'ในเมื่อ
เจ้ามีใจต้องการตอบแทนบุญคุณ เช่นนั้นเราจะทำให้เจ้าสมหวัง'

ได้ยินดังนั้นใบหน้าของนางก็เต็มไปด้วยความดีใจ กำลังจะก้มลง
ขอบพระทัยแต่เสียงเข้มของจู้หลงจิ้นก็ดังขึ้นเสียก่อน

'แต่ว่าหลังจากที่เจ้าแต่งเข้าไปแล้ว ต้องพินิจให้ละเอียดว่าชู้ชู้ชู้
ปัญญาอ่อนจริง ๆ หรือแสร้งทำ แล้วมารายงานเราตามความเป็นจริง หากว่า
เจ้ากล้าโกหกหรือปิดบังเรา อย่าว่าแต่ตัวเจ้าเลย ครอบครวัและป่าวไฟ
ในตระกูลชี่ เราก็จะไม่ยกโทษให้เด็ดขาด!'

น้ำเสียงเย็นขานนั้นทำให้นางตกใจจนพูดตอบออกมาไม่ได้ไปชั่วขณะ
ชี่เลี้ยงไหวที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ต้องเตือนให้นางรีบขอบพระทัยจักรพรรดิ
ชี่เหอเยวี่จึงก้มศีรษะลงแตะพื้น 'หม่อมฉันเข้าใจแล้ว ขอบพระทัย
ฝ่าบาทที่ทรงพระราชทานงานสมรสให้'

ภายหลังตอบรับความต้องการของจักรพรรดิ นางจึงสมหวังได้แต่งงาน
กับชู้ชู้ จู้ชีวเออร์แทนเหอเสวี่ย

ความคิดถึงตลอดระยะเวลาห้าปี วันนี้จะได้สิ้นสุดลงเสียที นางรู้สึก
ตื่นเต้นและระอคอย ไม่รู้ว่าเมื่อพู่เห็นนางจะยังจำนางได้หรือไม่

ในระหว่างที่คิดอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังลอยมา

"อยู่ที่ใด จิ้งจอกดำเขียนอยู่ที่ใด"

จีเออร์มองจิวอิเออร์ในชุดเจ้าบ่าวที่เมื่อเข้ามาในห้องก็ค้นหาของไปทั่วอย่างตกใจ เขาเปิดประตูตู้ ยกแจกันขึ้นเขย่าไปมา มุดเข้าไปใต้โต๊ะไม่ได้สนใจเจ้าสาวซึ่งนั่งอยู่บนเตียงแม่แต่น้อย

"จิ้งจอกดำเขียน เจ้าอยู่ที่ใด รีบออกมาเร็ว"

พ่อบ้านตำหนักอ่องที่ตามเข้ามาด้วยเดินมาที่หน้าเตียงแล้วโค้งคำนับ "ข้าน้อยอยู่เหลียนจิ้น พ่อบ้านตำหนักอ่อง คารวะพระชายา"

"ตามสบายเกิดพ่อบ้านอู่" เสียงของซีเหอเยวี่ลอดออกมาจากใต้ผ้าคลุม นางถามต่อด้วยความสงสัย "พ่อบ้านอู่ ท่านอ่องกำลังหาอะไรหรือ"

ใบหน้าดำคล้ำผอมยาวของอู่เหลียนจิ้นเครียดขึ้นก่อนจะถอนหายใจเบาๆ "เรียนพระชายา ท่านอ่องกำลังหาจิ้งจอกตัวหนึ่งอยู่"

"ที่นี้มีจิ้งจอกได้อย่างไร" จีเออร์ถามด้วยความประหลาดใจ

อู่เหลียนจิ้นหันไปมองท่านอ่องซึ่งกำลังค้นหาจิ้งจอกไปทั่วห้องแล้วจึงพูดอธิบายเบาๆ

"ท่านอ่องเลี้ยงจิ้งจอกไว้ตัวหนึ่งชื่อว่าดำเขียน ก่อนหน้านี้จิ้งจอกตัวนั้นหายไปอย่างไร้ร่องรอย ท่านอ่องตามหาไปทั่ว ทิ้งแขกหรือที่มาร่วมอวยพรไว้ในห้องโถง ข้าน้อยจำเป็นต้องบอกท่านอ่องว่าจิ้งจอกตัวนั้นอยู่ในห้องนอน จึงนำตัวท่านกลับมาได้"

ได้ยินดังนั้นซีเหอเยวี่จึงยกมือขึ้นดึงผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวออก

"พ่อบ้านอู่ ที่นี้มอบให้เป็นหน้าที่ของข้า เจ้าไปปรับแขกด้านหน้าเถิด"

"ขอรับ ข้าน้อยขอลา"

ในตอนนี้อู่เหลียนจิ้นโค้งคำนับแล้วจะเดินออกจากห้องหอไปนั้น

จู้ชีวเอ๋อร์ก็เดินเข้าไปกระซอกเขาด้วยความโมโห

"จั้งจอกต้าเซ็ซงแล้ว เจ้าบอกว่าอยู่ที่นี้ไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงหาไม่เจอ เจ้าหลอกข้าไปหรือไม่"

ซีเหอเยวี่เดินเข้าไปพูดด้วยเสียงใสกังวานเป็นเชิงปลอบ "ท่านอ่อง จั้งจอกต้าเซ็ซงอยู่ที่นี้จริงๆ เพียงแต่มันซ่อนตัวอยู่ ดังนั้นท่านอ่องจึงหาไม่เจอ ข้าช่วยท่านอ่องหาดีหรือไม่"

จู้ชีวเอ๋อร์เอียงศีรษะมองดูนาง "เจ้าจะช่วยข้าหาจั้งจอกต้าเซ็ซงหรือ"

"ถูกต้อง" นางดึงมือของเขาออกจากคอเสื้อของอู่เหลียนจิ้นเพื่อให้อู่เหลียนจิ้นออกจากห้องไป จากนั้นจึงเดินนำเขามานั่งลงที่หน้าโต๊ะ "นี่ไง จั้งจอกตะกอละที่สุด เห็นพวกเรากินอาหารกัน ไม่แน่ว่าอีกสักครู่มันก็จะออกมาเอง" นางคีบอาหารให้เขา

เขาก็มลกกินไปไม่กี่คำ ทันใดนั้นก็มองหน้านางแล้วถามด้วยความสงสัย "เจ้าเป็นใคร เหตุใดข้าจึงไม่เคยเห็นหน้าเจ้ามาก่อน"

ซีเหอเยวี่เคยวาดฝันถึงสถานการณ์ตอนที่ทั้งสองได้พบกันอยู่หลายครั้ง แต่เมื่อเขาใช้สายตาห่างเหินเช่นนี้มองนางกลับ ทำให้นางรู้สึกปวดใจ "ท่าน...จำข้าไม่ได้หรือ"

"ข้าไม่เคยพบเจ้ามาก่อน" เขาส่ายหน้า มองไปยังผู้ที่ยืนอยู่คนแรกในกลุ่มสาวใช้ที่สี่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ถามด้วยความสงสัยว่า "เถาเหินยงนางเป็นใคร เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี้"

"ท่านอ่อง นางเป็นพระชายาของท่านที่เพิ่งแต่งเข้ามาในวันนี้เจ้าคะ" เถาเหินยงมีใบหน้าเกลี้ยงเกลา คิ้วเรียว ตาเล็ก และมีผิวขาว

จู้ชีวเอ๋อร์เอียงศีรษะ ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย "จริงหรือ"

แต่ข้าจำได้ว่าบนหัวของพระชายาต้องมีผ้าคลุมสีแดงนะ"

"จีเออร์ ไปนำผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวมา" ซีเหอเยี่ยสั่ง

"เจ้าคะ" หลังจากรับคำ จีเออร์ก็รีบไปหยิบผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวมา
ให้นาง

ซีเหอเยี่ยนำผ้าคลุมไปบนศีรษะของตนอีกครั้ง ครั้นเห็นดังนั้น
จูชีวเออร์ก็พยักหน้าอย่างแรง "ใช่แล้วๆ เป็นแบบนี้ล่ะ"

นางดึงผ้าคลุมหน้าออกอีกครั้ง เห็นเขาฉีกยิ้มกว้างอย่างทึ่งๆ ซื่อๆ
ไม่เห็นท่าทางสง่างามเหมือนในครั้งเก่า ใจของนางก็รู้สึกปวดร้าวและ
อาลัยอาวรณ์

เขาจำนางไม่ได้แล้วจริงๆ!

เขาเอียงศีรษะมองไปที่เถาเหนียงอีกครั้งแล้วถามว่า "เถาเหนียง แล้ว
พระชายาจะทำอะไรหรือ"

ไม่รอให้เถาเหนียงตอบ ซีเหอเยี่ยจึงพูดขึ้น "พระชายาเป็นคนที่จะเล่น
เป็นเพื่อนท่าน และยังคอยดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของท่าน"

ตาของเขาเป็นประกายขึ้น "เจ้าจะเล่นเป็นเพื่อนข้าหรือ"

"ใช่ และข้าก็เล่นอะไรเป็นหลายอย่าง อีกเดี๋ยวจะสอนท่าน" นางคืบ
อาหารวางลงในชามของเขาอีกครั้ง "มา กินมากๆ หน่อย"

"เจ้าเล่นอะไรเป็นบ้าง" ใบหน้าสง่างามของเขายิ้มเหมือนเด็ก ๆ
รีบเอ่ยถามต่อ

"รอท่านกินอิ่มแล้วค่อยบอก" นางยกคิ้ว ยิ้มอย่างสดใสน่ารัก

จูชีวเออร์รีบพวยข้าวเข้าปาก อยากจะรีบกินให้อิ่มเร็วๆ กินจนใบหน้า
เต็มไปด้วยเม็ดข้าว

นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเม็ดข้าวบนหน้าเขาออก "กินข้าๆ หน่อย ระวังจะติดคอ มา ดื่มน้ำซूपเสียหน่อย" นางดักน้ำซूपด้วยหนึ่งวางไว้ตรงหน้าเขา

เขายกถ้วยน้ำซूपขึ้นดื่มอย่างรวดเร็วจนหมดถ้วยแล้วจึงพูดขึ้นอย่างทนไม่ไหว

"ข้าอิ่มแล้ว เจ้ารีบบอกว่ามีอะไรน่าสนใจบ้าง"

คิดอยู่สักครู่ซีเหอเวียก็ยิ้ม มองมาที่เขาแล้วพูดว่า "ข้าสอนท่านโยนเหรียญก่อนก็แล้วกัน" นางสั่งให้คนหาแจกันดอกไม้มาหนึ่งใบ จากนั้นนำเหรียญเงินออกมาหลายเหรียญ ยืนอยู่ห่างจากแจกันระยะหนึ่งแล้วจึงโยนเหรียญเข้าไปในแจกันใบนั้น

"อันนี้ข้าเล่นเป็น" จูชีวเออร์นำเหรียญมาจากมือนางแล้วเดินไปยืนอยู่หน้าแจกัน ก่อนจะนำเหรียญทั้งหมดใส่ลงไปในนั้นแล้วก็เบิกปาก "นี่ไม่สนุกเลยสักนิด"

"ไม่ได้เล่นอย่างนั้น ต้องโยนโยนตรงนี้จึงจะถูก" นางหยิบเหรียญออกมา ดึงตัวเขาให้ออกห่างจากแจกันหลายก้าวแล้วทำเป็นตัวอย่างอีกครั้ง เห็นเหรียญนั้นลอยไปในอากาศพุ่งไปยังปากแจกัน ก่อนจะเกิดเสียงกระทบกริ่งเพราะเหรียญนั้นเข้าปากแจกันไป "นี่ไง ท่านลองดูสิ" นางยื่นเหรียญให้เขาหนึ่งเหรียญ

เมื่อรับเหรียญไปแล้วจูชีวเออร์ก็ไข้แรงโยนเหรียญไปที่แจกัน แต่เหรียญไม่เข้าในแจกัน กลับกระเด็นไปข้างๆ

จูชีวเออร์ไม่ยอมแพ้ ขอเหรียญเพิ่มหลายเหรียญและโยนต่อไป ครั้งแล้วครั้งเล่า

ซีเหอเยวี่แอบยื่นสิ่งเกิดเขาอยู่ข้างๆ ในใจคิดว่าเขานั้นปัญญาอ่อนจริงๆ หรือแสร้งทำกันแน่

ตอนที่จักรพรรดิทรงพระราชทานงานสมรสให้ ได้ทรงบัญชาให้นางสังเกตว่าที่เขาปัญญาอ่อนนั้นเป็นเรื่องจริงหรือหลอก แต่หากว่าเขาแสร้งทำ การรายงานเรื่องจริงนี้เกรงจะเป็นภัยต่อเขา ดังนั้นนางได้ตัดสินใจบางอย่างไว้ในใจแต่แรกแล้ว ไม่ว่าจะเขาจะปัญญาอ่อนจริงหรือหลอกนางจะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ให้จักรพรรดิทรงทราบเด็ดขาด

เพราะนางติดค้างหนี้บุญคุณเขาครั้งหนึ่ง

ห้าปีก่อนตอนที่นางอายุได้สิบสามปี บิดามารดาเสียชีวิตตามติดกัน นางทำตามคำสั่งเสียของบิดา มาพึ่งบุญของท่านอา ไม่คาดคิดว่าจะถูกปล้นระหว่างทาง พวกโจรไม่เพียงแย่งชิงของมีค่าที่ติดตัวนางไป ยังคิดขายนางให้กับหอศนิกา

ในตอนที่นางตื่นเพื่อวิ่งหนีนั้นเขายื่นมือเข้ามาช่วย เมื่อได้รู้ว่านางต้องการเข้าเมืองหลวงมาหาญาติจึงพานางเดินทางมาด้วย

นางในวัยเยาว์นั้นแอบห่วงไหวไปกับความซึ่กเข็มส่ง่างามของเขา เมื่อได้รู้ว่าเขามีครอบครัวแล้วก็รู้สึกเศร้าใจมาก สี่ปีก่อนได้ข่าวว่าพระชายาของเขาป่วยและเสียชีวิตลง นางเคยลอบเก็บสัมภาระ คิดจะไปที่เมืองกวนเฉิง เมืองในการปกครองของเขาเพื่อปลอบเขาที่เศร้าเสียใจต่อการจากไปของภรรยา

แต่เพียงก้าวแรกที่ออกจากคฤหาสน์อัศวรเสนาบดี ซีเหอเสวี่ก็ไปรายงานท่านอา นางจึงถูกคุมตัวกลับไป ซีเหอเยวี่ไม่กล้าบอกความประสงค์ของตนให้ท่านอารู้ ท่านอาคิดว่าเป็นเพราะนางถูกซีเหอเสวี่รังแกเลย

คิดออกจากคฤหาสน์ไปจึงตำหนิซีเหอเสวี่ยกใหญ่ ทำให้หลังจากนั้น ซีเหอเสวี่ก็มองนางด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอยู่เป็นเวลานาน

เสียงกรู๊กรู๊ดังขึ้น ในที่สุดजूชีวเออร์ก็โยนเหรียญลงไปได้หนึ่งเหรียญ เขาดีใจจนกระโดดโลดเต้นไปมา "โยนเข้าแล้ว โยนเข้าแล้ว ข้าโยนเข้าแล้ว ข้าเก่งใช่ไหม!"

นางชมด้วยรอยยิ้ม "ท่านอ่องเก่งจริงๆ" ท่าทางและเสียงหัวเราะที่เหมือนเด็ก ๆ ของเขาทำให้นางร้อรงของการเสแสร้งไม่เจอแม้แต่น้อย

ในใจของนาง นางอยากให้ความปัญญาอ่อนนั้นเป็นสิ่งที่เขาสร้างทำนางไม่อาจทนเห็นชายที่เคยมีรัศมีสง่างามกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปได้

เห็นเขาขี้ต๊อ อ้าปากหาวกว้าง นางจึงถามด้วยเสียงอ่อนโยนว่า "ท่านอ่องว่างแล้วหรือ"

"อืม พู่วุ่นนี้ค่อยเล่นใหม่" เขานำเหรียญเก็บเข้าในอกเสื้อแล้วเดินไปนอนลงบนเตียง

"ท่านอ่อง ถอดเสื้อตัวนอกออกก่อนแล้วค่อยนอนเถิด" เห็นว่าเขายังสวมชุดเจ้าบ่าวอยู่ นางจึงเดินเข้าไปยื่นมือถอดชุดออกให้

เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จูชีวเออร์ลืมตาขึ้นครึ่งดวง "จริงสิ ข้ายังหาจิ้งจอกตัวเขียนไม่เจอเลย"

"รอให้ท่านอ่องตื่นนอนวันพู่ฉนี้ ข้าจะช่วยหาเป็นเพื่อนท่านอีกครั้ง" นางเกลี้ยกล่อม

"อืม" เขาตอบอย่างสะลึมสะลือแล้วจึงหลับตาลง ไม่นานก็ได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วเบาอย่างคนหลับสนิท

ซีเหอเสวี่นั่งลงข้างเตียง จ้องมองใบหน้าสง่างามนั้นอย่างเจี๊ยบ ๆ

แม้ว่าเขาจะหลับแล้วแต่ก็ยังมีท่าทางที่มึนซึ่มให้เห็น หรือเขาจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนจริงๆ เช่นนั้นหรือ

ดวงใจนางเจ็บปวดขึ้นทันใด พุดด้วยเสียงเบาๆ ว่า "แม้ว่าท่านจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนจริงๆ ข้าก็ไม่รังเกียจท่านหรอก"

ซีเหอเยวี่ตื่นจากความฝันเมื่อรู้สึกเหมือนมีคนจับต้องตัวนางไปมา อยู่ข้างๆ ครั้นเห็นว่าผู้ที่บังอาจแตะเนื้อตัวนางนั้นคือจู้ฉิวเออร์ นางก็อึ้งตะลึงงันไป

"ท่านอ๋อง ท่านกำลังทำอะไร"

"ข้ากำลังหาลูก เจ้าเอาลูกไปซ่อนไว้ที่ใด"

"ลูกอะไร"

"เถาเหินยงบอกว่าเจ้ามาที่นี่เพื่อคลอดลูกให้ข้า ลูกล่ะ เหตุใดข้าจึงไม่เห็น เจ้ารีบนำลูกออกมา!" เขาจับตัวนางไปมา แม้แต่เท้าของนางก็ไม่เว้นเห็นว่าที่ใดก็ไม่มี เขาจึงคิดจะเปิดเสื้อของนางออกดู

นางหึ่งหลบหึ่งหลีก รีบคมือเขาเอาไว้ "ข้าก่อน บนตัวข้าไม่มีลูก" พวกเขาเพิ่งจะแต่งงานเมื่อวาน อีกทั้งยังไม่ได้เข้าหอ จะมีลูกได้อย่างไร

"แต่เถาเหินยงบอกว่าเจ้ามาคลอดลูกให้ข้าจริงๆ"

เถาเหินยงรีบเดินเข้ามาอธิบายเสียงเบาให้นางฟังด้วยใบหน้าขัดเจียน "เรียนพระชายา เมื่อครู่ท่านอ๋องตื่นมากก็ถามว่าเหตุใดท่านจึงมานอนอยู่บนเตียง โกรธจนคิดจะผลักท่านลงจากเตียง บ่าวไม่รู้จักทำเช่นไรจึงพุดออกไปเช่นนี้"

ได้ยินดังนั้นซีเหอเยวี่ก็ทั้งฉิวทั้งช่น นิ่งคิดชั่วครู่แล้วจึงพุดเกลี้ยกล่อม

"ท่านอ๋อง ตอนนี้อู่หลู่ซ่อนตัวไว้อยู่ ต้องรออีกนานจึงจะออกมา ท่านอย่าเพิ่งใจร้อน"

"เหตุใดต้องรออีกนานจึงจะออกมา" เขาเอียงศีรษะถามด้วยความสงสัย

"เพราะว่าเขา...เขายังไม่เติบโต รอเขาโตจนสามารถพบหน้าผู้คนได้ จึงจะออกมาได้" แม้ว่าจะแต่งงานกันแล้ว แต่ถึงอย่างไรนางก็ยังเป็นสาวน้อย รับมือกับคำถามของเขาไม่ค่อยไหวจึงจำต้องแต่งเหตุผลออกมา

"เป็นเช่นนั้นหรือ" เขากะพริบตาด้วยความสับสนและสงสัย

"เป็นเรื่องจริง ท่านอ๋องจะตามหาจิ้งจอกดำเขียนไม่ใช่หรือ อีกครู่หลังจากทานอาหารเช้า ข้าจะไปหาเป็นเพื่อนท่าน" นางรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ด้วยกังวลว่าเขาจะถามต่อ

"ใช่ ต้องไปหาจิ้งจอกดำเขียน!" เมื่อนางเตือนสติ เขาจึงนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ก่อนจะหันหน้าไปทางเถาเหินยง "อาหารเช้าแล้ว"

"บ่าวจะไปยกมาเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" เถาเหินยงนำสาวใช้อีกสองคนไปช่วยยกอาหารเช้าเข้ามา

ซีเหอเยวี่ล้างหน้าหิวเสร็จแล้ว เห็นจู่ฉิวเอ๋อร์ยังสวมเสื้อชั้นในเพียงตัวเดียว ไม่ได้สวมชุดคลุมตัวนอก นางจึงหยิบชุดคลุมยาวสีเขียวตัวหนึ่งเดินเข้าไปหา "ท่านอ๋อง สวมเสื้อตัวนี้เถิด"

"รอเถาเหินยงกลับมาค่อยใส่" เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ก้มลงไข้เท้า ข้ายขวาเหยียบสลับกันไปมา

"เพราะเหตุใด"

"ทุกครั้งนางเป็นคนช่วยใส่ให้ข้า"

"ข้าช่วยใส่ให้ท่านไม่ดีหรือ"

"ไม่ดี ข้าอยากให้เถาเหนียงช่วยใส่ให้ข้า" เขาเงยหน้าขึ้นมองนางแวบหนึ่ง ปฏิเสธอย่างแน่วแน่

ซีเหอเยวี่ชะงักไปเล็กน้อยแล้วจึงถามว่า "ท่านต้องชอบเถาเหนียงมากหรือ" นางมองออกว่าเขาติดเถาเหนียงมาก

"ชอบ เถาเหนียงจะนอนเป็นเพื่อนข้า"

ได้ยินดังนั้นหัวใจของนางก็ระตุกวน พลันได้ยินเขาพูดอีกว่า "คราวหน้าไม่อนุญาตให้เจ้าแอบขึ้นมาบนเตียงของข้า เช่นนี้เถาเหนียงจะไม่มีที่นอน" เห็นเขาพูดด้วยท่าทางเ่งทิ่ม หัวใจของนางก็เหมือนถูกอะไรมาอุดเอาไว้ ลมหายใจติดขัดไปครู่ใหญ่

"ท่านต้อง...เกลียดข้าหรือ" นางถามด้วยความรู้สึกปวดร้าวอยู่บ้าง

เขาเอียงคอมองนาง ขมวดคิ้วคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดว่า "เมื่อคืนเจ้าสอนข้าเล่นของใหม่ แล้วยังช่วยข้าตามหาจิ้งจอกดำเซียน ข้าไม่เกลียดเจ้า"

เพื่อต้องการได้ใจของเขา ซีเหอเยวี่จึงหยอดคำหวานว่า "ต่อไปข้าจะเล่นเป็นเพื่อนท่านอ่องทุกวันเลย"

เพราะได้เพื่อนเล่นเพิ่มอีกหนึ่งคน เขาจึงยิ้มอย่างดีใจ "ดีเลย"

รอยยิ้มของเขาส่งผลกระทบต่อมาถึงนาง ทำให้นางยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

"ท่านอ่อง อาหารเข้ามาแล้วเจ้าคะ" เถาเหนียงเดินนำสาวใช้อีกสองคนยกอาหารเข้าเข้ามา

จู้วเออร์เดินไปนั่งลงตรงหน้าโต๊ะแล้วทานอาหารคำโต ๆ ด้วยตัวเอง

ซีเหอเยวี่เดินตามไปแล้วยื่นชุดคลุมตัวนอกให้เถาเหนียง "เถาเหนียงช่วยใส่ชุดคลุมให้ท่านอ่องที"

"เจ้าคะ" เมื่อรับชุดไปแล้วเถาเหนียงจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยนว่า
"ท่านอ๋อง ให้บ่าวช่วยสวมเสื้อให้ท่านก่อนแล้วค่อยทานเถิด"

"อืม" เขายืนขึ้น ยกมือขึ้นให้เถาเหนียงสวมชุดคลุมตัวนอกแล้ว
คาดสายรัดเอวให้

เห็นเขายอมให้เถาเหนียงช่วยสวมเสื้อให้อย่างว่าง่าย อารมณ์ดีของ
ซีเหอเยวี่พลันหายไปบางส่วนจนนางขมวดคิ้วเล็กน้อย

เมื่อสวมเสื้อเสร็จแล้วเขาก็กลับไปนั่งทานอาหารต่อ เถาเหนียงหันมา
เห็นซีเหอเยวี่ยืนมองตนเองอยู่ข้างๆ จึงรีบพูดขึ้น "พระชายา ท่านก็รีบ
มาทานเถิด"

"อืม" นางเดินไปนั่งลง แอบบอกตนเองไม่ให้ถือสาความสัมพันธ์สนม
ระหว่างเขาและเถาเหนียง นางเองก็เพิ่งจะแต่งเข้ามาเมื่อวาน เมื่อเทียบกับ
แล้วเขาก็ต้องใกล้ชิดสนิทสนมกับเถาเหนียงมากกว่า

แต่นางเพิ่งจะทานอาหารได้เพียงสองคำก็ถูกจู้ชีวเอ๋อร์ซึ่งทานอืม
แล้วกระซอกตัวขึ้นมา

"ไป ไปตามหาจิ้งจอกดำเขียนกัน"

"ท่านอ๋อง พระชายายังทานอาหารเข้าไม่เสร็จนะเจ้าคะ" จี้เอ๋อร์รีบ
เอ่ยปากทักท้วง

เขากลับตบท้องของตนเองแล้วพูดว่า "แต่ข้ากินอืมแล้ว" พูดจบก็
ดึงตัวซีเหอเยวี่เดินออกนอกห้องไปอย่างไม่รีรอ

จี้เอ๋อร์ตามไปคิดอยากจะพูดอะไร แต่ซีเหอเยวี่ส่ายหน้าเป็นสัญญาณ
ไม่ให้นางพูดอีก

ตลอดทั้งเข้าซีเหอเยวี่ตามจู้ชีวเอ๋อร์ตามหาจิ้งจอกดำเขียนไปทั่ว

ตำหนักซู้เอง

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นสบาย ในตำหนักอ่องปลูกต้นกุยเต๋มไปหมด กลิ่นหอมอ่อน ๆ ตลบอบอวลไปทั่ว เมื่อมองไปยังजूชีวเออร์ที่คลานอยู่ข้าง สระตามหาจิ้งจอกดำเขียน หัวใจของซีเหอเยวี่ก็บีบตัวแน่น

เห็นทีจะเป็นเรื่องจริงเสียแล้ว ทำทางที่มึ ๆ นั่นดูไม่เหมือนการแสร้งทำ เมื่อคิดถึงเขาที่เคยมีความสง่างามในอดีตต้องกลายเป็นเช่นนี้นางก็รู้สึกปวดใจ อดไม่ได้ที่จะนั่งลงและยื่นมือไปลูบหน้าเขาเบา ๆ

เขาหันมามองนาง "เจ้าหาจิ้งจอกดำเขียนเจอแล้วหรือ"

"ท่านอ่อง ท่านยังจำข้าได้หรือไม่" นางถามออกมาอย่างเลื่อนลอย

เขากะพริบตา "ข้าจำเจ้าได้แน่นอน"

"ท่านจำข้าได้หรือ" นางตีใจขึ้นมาในทันใด ดวงตากลมเป็นประกาย นั้นเบิกกว้าง

"เมื่อคืนเจ้าแอบขี้มนอนบนเตียงของข้า เถาเหนียงบอกว่าเจ้าจะมา คลอดลูกให้ข้า"

ได้ยินดังนั้นนางก็ตะลึงไปชั่วขณะแล้วจึงหัวเราะออกมา เหตุใดนาง จึงที่มตามเขาเสียแล้ว ถึงขั้นคิดไปว่าเขายังจำนางได้

เมื่อเงยหน้าขึ้น เห็นว่าใกล้เวลาเที่ยงแล้วนางจึงพูดเกลี้ยกล่อมว่า "ท่านอ่อง หามานานแล้ว พวกเรากลับไปพักผ่อนสักครู่เถิด"

"ไม่เอา ข้าจะต้องหาจิ้งจอกดำเขียนให้เจอให้ได้" เขาส่ายหน้าอย่าง ตื้อรั้น ไม่สนใจคำเกลี้ยกล่อมของนาง ยังคงตามหาต่อไป "ดำเขียน เจ้าอยู่ที่ใด หากยังไม่ออกมาอีก รอให้ข้าหาเจ้าเจอ ข้าจะตีกันเจ้านะ"

ซีเหอเยวี่คิดว่าตั้งแต่เมื่อวานจนถึงวันนี้ก็ยังหาจิ้งจอกตัวนั้นไม่เจอ

ไม่แน่ว่าอาจจะหนีออกนอกตำหนักออกไปแล้ว ซ้ายยังเห็นว่าหากเขาหาจิ้งจอกตัวนั้นไม่เจอคงไม่ยอมเลิกรา นางนั่งไปชั่วครู่แล้วจึงหันไปสั่งจีเออร์ที่ตามพวกเขาทั้งสองมาด้วยเสียงอันเบาว่า "ข้าคิดว่าถ้าเซียงคังจะหนีออกนอกตำหนักไปแล้ว เจ้าไปหาพ่อบ้านอยู่ ดูว่าพอจะมีวิธีหาจิ้งจอกอีกตัวมาได้หรือไม่"

"เจ้าคะ"

ผ่านไปครู่ใหญ่จีเออร์ก็แอบอุ้มจิ้งจอกขนสีทองอ่อนๆ ตัวหนึ่งมา อาศัยตอนที่จีเออร์ไม่ทันสังเกต ซีเหอเยวี่จึงรีบรับจิ้งจอกตัวนั้นไป

มันเดินดุ๊กดิ๊กไปมาในอ้อมกอดของซีเหอเยวี่ นางยกมือขึ้นลูบหลังมันไปมาแล้วจึงแก้มองตะโกนด้วยความดีใจ "ท่านฮ่อง ข้าเจอจิ้งจอกดำเซียงแล้ว!"

"อยู่ที่ใด!" ได้ยินดังนั้นจีเออร์จึงวิ่งมาด้วยความดีใจ

"อยู่ที่นี้" นางอุ้มจิ้งจอกชูขึ้น

เขามองดูมัน ใบหน้าสง่างามนั้นเต็มไปด้วยความไม่พอใจ "ตัวนี้ไม่ใช่จิ้งจอกดำเซียง"

"ไม่ใช่ได้อย่างไร" ซีเหอเยวี่ตกใจ

"จิ้งจอกดำเซียงมีแผงขนสีขาวตรงหน้าอก ตัวนี้ไม่มี" เขาชี้ไปที่จิ้งจอกที่มีขนสีทองอ่อนๆ ทั้งตัวนั้นแล้วพูด

"เอ่อ เช่นนั้นหรือ" ไม่คิดว่าเขาจะแยกของจริงหลอกได้ในพริบตา นางจึงรู้สึกตกใจอยู่บ้าง

เขาจ้องมองนาง "เจ้าก็เหมือนกับคนพวกนั้นใช่หรือไม่ คิดว่าข้าปัญญาอ่อน จึงคิดจะหลอกข้า?"

แก๊งเจ้าผัวรัก

"...ไม่ใช่" นางล้งเลครูหนึ่งแล้วจึงส่ายหน้า ในใจรู้สึกเศร้ายิ่งนัก หรือในตำหนักอ่องนี้มีคนเห็นว่าเขากลายเป็นคนปัญญาอ่อนจึงกลั่นแกล้งเขาเช่นนั้นหรือ

เมื่อคิดว่าขนาดตนเองยังคิดหาจิ้งจอกสักตัวมาหลอกหลวงเขา คนอื่นจะทำเช่นไรกับเขาก็พอคิดออกได้บ้าง นางจึงไม่อาจไม่ตำหนิตนเอง ซีเหอเยวี่จับมือของเขาด้วยความรู้สึกผิด พูดอย่างเคร่งเครียดว่า "ในเมื่อไม่ใช่ตัวนี้ เช่นนั้นพวกเรามาหากันต่อ"

"ไม่หาแล้ว" เขาสะบัดมือนางออกแล้วเดินจากไป

เห็นว่าเขาโมโห นางจึงวิ่งตามไป "เหตุใดจึงไม่หาแล้ว"

"เจ้าก็เหมือนคนพวกนั้น คิดว่าข้าปัญญาอ่อนใช่หรือไม่" เขาโมโหจนพูดด้วยความแ่งอง

"ไม่จริง" นางส่ายหน้าปฏิเสธ

เขาขมวดคิ้วจ้องมองนางแวบหนึ่ง เม้มปากแน่นไม่สนใจนางแล้ว ก้มหน้าก้มตาเดินกลับไปทางตำหนักที่พักอย่างรวดเร็วราวกับเด็กที่ถูกทำร้ายจิตใจ

"ท่านอ่อง ข้าไม่คิดว่าท่านปัญญาอ่อนจริงๆ" นางอุ้มจิ้งจอกพลงพยายามตามไปอธิบายกับเขาด้วย "จะว่าปัญญาอ่อน ข้าเองที่ปัญญาอ่อนที่สุด"

"เจ้าปัญญาอ่อนตรงไหน" เขาถูกคำพูดของนางทำให้เกิดความสงสัย จึงชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับมา ข้อนตาขึ้นมองไปที่นาง "เจ้าจำบทความในหนังสือไม่ได้ ไม่รู้จักตัวอักษรหลายๆ ตัวเหมือนกันหรือ"

ซีเหอเยวี่จ้องมองหน้าเขาหนึ่ง นึกย้อนไปถึงวันที่เขาช่วยนางให้พ้น

จากเงื้อมมือของโจรและคอยคุ้มครองส่งนางมาถึงเมืองหลวง นางพูดขึ้นอย่างเลื่อนลอย "ข้านี้ถึงคนผู้หนึ่งอยู่ตลอดเวลา แต่คนผู้นั้นกลับจำข้าไม่ได้ตั้งนานแล้ว ท่านว่าข้าปัญญาอ่อนหรือไม่"

เขาถามต่อด้วยความสงสัย "เหตุใดเจ้าต้องนึกถึงคนผู้นั้นตลอดเวลาด้วยเล่า"

"เพราะข้าชอบเขามาก" นางมองจู่ชีวิตัวร์ด้วยสายตาอ่อนโยน

ทันใดนั้นเขาก็ยื่นมือมาที่ตาของนาง

นางกะพริบตาตามสัญชาตญาณแล้วหลบมือที่ยื่นมาหา

"ท่านอ๋อง ท่านจะทำอะไร"

"ตาของเจ้าสวยมาก เหมือนกำลังส่องแสง ขอข้าจับดูหน่อย" เขาเหมือนกับเด็กที่ค้นพบของเล่นใหม่ จู่ชีวิตัวร์จับไหล่ของนางเอาไว้ ยื่นมือไปจะจับตาของนางให้ได้

นางป้องกันไม่ทัน นิ้วมือของเขายื่นมาโดนตาของนางเสียแล้ว แสบจนนางต้องหลับตาและน้ำตาคลอเบ้าในทันใด จึงรีบพูดขึ้นเบาๆ "ท่านอ๋อง จับตาไม่ได้ มันจะเจ็บ"

"จริงหรือ" เขาเหมือนจะไม่เชื่อคำของนางจึงยื่นนิ้วไปจับที่ดวงตาของตนเอง ผลคือเขารู้สึกเจ็บจนต้องหลับตาแล้วร้องลั่น "เจ็บจัง!"

ซีเหอเยวี่ลืมตาขึ้น เห็นเขายื่นนิ้วไปแตะที่ดวงตาของตนเอง แต่นางห้ามเขาไว้ไม่ทันเสียแล้ว "ข้าบอกว่ามันเจ็บ เหตุใดท่านจึงยังทำอีก มาที่นี่เปิดตาให้ข้าดูหน่อยว่าเป็นอะไรหรือไม่" นางขยับเข้าไปใกล้ คิดจะตรวจดูว่าเขาได้รับบาดเจ็บหรือไม่ โดยลืมไปแล้วว่าตอนนี้นางเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาเท่าใดนัก

"เจ็บ" เสียงของเขาแสดงความเจ็บปวด จูชีวเออร์ค่อยๆ ลืมตาขึ้น เมื่อครู่เขาตะแคงเงยไป ทำให้ดวงตาเกิดรอยแดงอยู่บ้าง

"ข้าพาให้ท่านก็ไม่เจ็บแล้ว" เขาสูงกว่านางราวครึ่งศีรษะ นางเขย่งปลายเท้าขึ้นไปไปที่ตาของเขาเบาๆ ใบหน้าเล็กๆ นั้นเต็มไปด้วยความกังวล ผ่านไปชั่วครู่จูชีวเออร์ก็ยิ้มด้วยความดีใจ "ไม่เจ็บแล้ว เจ้ารักข้า เหมือนเถาเหนียง ข้าไม่โกรธเจ้าแล้ว"

ไฉนเขาน่าจะไปเปรียบกับเถาเหนียง ซื่อเหอเยวี่ก็มีความรู้สึกระคนกันไป ไม่สามารถบอกความรู้สึกในตอนนี้ของตนออกมาได้ เหมือนว่าในความเจ็บปวดนั้นแฝงไว้ด้วยความหวานอยู่บ้าง

นางเพียงแค່ช่วยเป่าดวงตาให้เขาเพียงเล็กน้อย เขาก็คิดว่านางรักเขา หรือว่าในตำหนักนี้มีไม่กี่คนที่ดีต่อเขาด้วยความจริงใจ?

นางถอนหายใจเบาๆ แล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "หามาครึ่งค่อนวันแล้ว ท่านคงกระหายน้ำแล้วสิ พวกเราไปตักน้ำมาให้ชุ่มคอหน่อยดีกว่า"

"ดีเลย" เขาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง ยอมให้นางจูงมือนำไปที่ห้องอย่างว่าง่าย

ระหว่างทางเดินกลับไป จูชีวเออร์ซึ่งเดิมทีเดินพลางตะกอนหินเล็กๆ เล่นไปพลางเหมือนกับคิดอะไรขึ้นได้ จึงเงยหน้าขึ้นมองนางแล้วมองไปที่จิ้งจอกในอ้อมกอดของนาง ตาของเขาเป็นประกายก่อนจะร้องตัวนางเอาไว้ "ข้ารู้แล้ว!"

"ท่านอึ้งรู้อะไรหรือ" คำพูดไร้ตันไร้ปลายของเขาทำให้นางต้องเอ่ยถามด้วยความสงสัย

"ข้ารู้ความลับของเจ้าแล้ว"

"ความลับของข้า?" ซีเหอเยวี่ตักใจเล็กน้อย หรือเขาจะรู้เรื่องที่ฝ่าบาททรงมอบหมายให้นาง?

เขาพูดเสียงเบาอย่างคนมีความลับแล้วยื่นนิ้วชี้ไปที่นาง "เจ้าก็คือจิ้งจอกดำเซียนใช่ไหม"

"เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนั้น" นางพูดอย่างอึ้งงัน ไม่รู้ว่าความคิดของเขามาจากที่ใด

"เมื่อวานข้าวิ่งตามจิ้งจอกดำเซียน พอตามเข้าไปในห้องนอนมันก็หายไปแล้ว แต่เจ้ากลับปรากฏตัวขึ้น บอกมาว่าเจ้าคือจิ้งจอกดำเซียนใช่ไหม" เขาเงยหน้าขึ้น ไบหน้ากระหม่อมยืมย่อง

"ข้า..." เห็นท่าที่เขาตอบด้วยความดีใจ นางก็รู้สึกลำบากใจ ไม่รู้จะตอบเช่นไรดี หากตอบว่าใช่แล้วเขาให้นางกลายเป็นจิ้งจอกขึ้นมาจะทำเช่นไร แต่หากบอกว่าไม่ใช่ เขาต้องผิดหวังมากแน่นอน...

ซีเหอเยวี่นิ่งไปชั่วครู่ ในที่สุดก็สายหน้า "ข้าไม่ใช่จิ้งจอกดำเซียน"

"เจ้าไม่ใช่หรือ" เขาพยายามดึงไบหน้าเนียนนุ่มของนางด้วยความสงสัย เหมือนคิดจะลองดูว่าสามารถดึงผิวหน้าของนางออกมาได้หรือไม่

นางทนเจ็บแล้วพูดด้วยเสียงอ่อนโยนว่า "ข้าคิดว่าจิ้งจอกดำเซียนคงหนีออกไปเล่นข้างนอกแล้ว บางทีหรืออีกสักพัก มันเล่นเหนื่อยแล้วก็คงกลับมาเอง ถึงตอนนั้นท่านก็คงได้เจอกับมันอีกครั้ง" เกรงว่าในระหว่างที่รอนี้ เขาจะเบื่อ หมดความอดทนจนโมโห นางจึงพูดต่อว่า "รอกลับไปดื่มชาเสร็จแล้ว ข้าค่อยสอนท่านเล่นอย่างอื่นดีหรือไม่"

ครั้งได้ยินว่าจะเล่นสนุก เขาก็พยักหน้าเหมือนเด็กที่ตื่นเต้นดีใจแล้วพูดว่า "ตกลง!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)